

repræſenteres af de Herrer Jurister, ſom meget ønske, at vi ſkulde have denne Lov. Ogsaa vi Andre ønske denne Lov, men kun i Forbindelse med Sportelloven, og jeg siger og gjentager, at kun i denne Forbindelse har den sit egenlige Værd og Betydning for den menige Mand. Nu er Stillingen imidlertid den, at dersom vi i Dag vedtage Lovforſlaget uden Flertallets Indrind, ſaa har man vel fra Retſtandpunktet ſaaet ſine Onſker opfyldte, medens det Samme ikke vil være Tilfældet med vore Onſker, og jeg tror med den Erfaring for Die, at Intet er ſaa vanskeligt at ordne ſom vort Skatteveſen, at vi da ville komme til at vente en god Stund paa at ſe vore Onſker opfyldte, ſaaſvemt vi nu lade Loven gaa ud af vor Haand. Jeg finder end yderligere Beſtyrkelse for min Mening deri, at de 20 Foreſpørgere med det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederikſen) i Spidsen, ogsaa havde den Opfattelse i ſin Tid, at man gjennem Juſtitsminiſteren maatte øve et Tryk paa Finantsminiſteren, idet man vidſte, at denne var uwillig til at indlade ſig paa nogen Nedgang i Sportelindtægterne. Jeg maa derfor efter min fulde Overbeviſning tilraade det ærede Thing at ſtemme for Flertallets Forſlag, og lad mig i den Anledning minde om, hvad der foregik iſſor. Da vi den Gang ſtode tæt ved Samlingens Slutning, behandlede vi den ſamme Lov, ſom nu foreligger her, og der blev da rettet ſtærke Opfordringer til os, ſaaavel fra den høitærede Juſtitsminiſter — og dette kan jeg naturligviis ikke finde Andet end ſaare naturligt og prisværdigt fra hans Standpunkt — ſom fra flere af de Herrer Jurister her i Salen om at gjøre Lovforſlaget færdigt. Jeg tillod mig den Gang at mene, at Lovforſlaget burde ſættes i Forbindelse med Spørgsmaalet om Skifteportalerne, og Thinget var af ſamme Mening, idet man ſendte Lovforſlaget i Udvalg. Og have vi nu egentlig tabt Noget ved, at dette ſkede? Jeg tror det ikke. Forſlaget er dog blevet en Del forbedret ſiden ſidſt, og det vil maatte yderligere kunne forbedres til næſte Aar, om jeg end indrømmer, at man aldrig vil kunne bringe det til Fuldkommenhed. Afſet derfra, ere vi naaede ſaa vidt med Sportelloven, at Udvalget — i det Mindſte paa et enkelt Medlem nær — er enigt i de vigtigſte Spørgsmaal, og i et andet Spørgsmaal, ſom er det næſte, der ſkille os noget, er der ligeledes et temmelig ſtort Flertal. Saa vidt ere vi alſaa naaede, og ſaa siger jeg, er der noget Urimeligt i at vente, naar diſe to Love ikke komme ud i denne Samling, at vi ſaa ville ſaae dem at ſe til næſte Aar igjen. Vi vilde da meget hurtigt kunne gjøre dem færdige efter de Forarbejder, der foreligger. Den foreliggende Lov ſkal jo førſt træde i Kraft den 1ſte Januar 1875, og hvad ſkulde der nu være til Ginder for at ſaae den færdig til den Tid; vi have ſet i de ſidſte Dage, hvor hurtigt Rigsdagen kan arbejde. Kan imidlertid Lov-

ven ikke træde i Kraft den 1ſte Januar, ſaa maa den vente til 1ſte April. (En Stemme: Hør!) Ja, det ærede Medlem siger Hør, men jeg tillægger det virkelig ikke ſaa ſtor Betydning, om Loven træder i Kraft den 1ſte Januar eller den 1ſte April, naar jeg ſaar, hvad jeg ſætter Pris paa, og ſom jeg haaber, at andre ærede Medlemmer ogsaa ſette Pris paa. Navnlig venter jeg, at de Medlemmer, der endnu ere tilbage her af de nævnte 20 — f. Ex. det ærede Medlem fra Aſſens (M. Andersen), ſom den Gang udtalte ſig meget varmt om Omordningen af Sportelveſenet — ogsaa i Dag ville ſtille ſig paa ſamme Standpunkt. Alſaa, hvorledes jeg end ſer paa Sagen, kan jeg ikke finde, at vi have Noget at tabe ved at følge Flertallet. Vi tabe denne udmærkede Lov, ſiger man. Nei, denne Lov kommer nok igjen, men er den førſt borte, frygter jeg for, at vi — for at jeg ſkal bruge et almindeligt Mundheld — komme til for lange, lange Tider at ſtude en hvid Binde efter Sportelreformen, og det kan jeg ikke være med til. Jeg paaføjnmer den høitærede Juſtitsminiſters Arbejde, men kun i Forbindelse med Sportelloven vil det kunne blive en fortrinlig Lov. Hvis man nu vil ſige, at de to Love høre ikke videre ſammen, ſaa er det en Miſforſtaeſe; thi der er optaget Beſtemmelſer i det foreliggende Lovforſlag, ſom viſe, at de to Love høre ſammen, og det er ogsaa anerkjendt af den høitærede Miniſter, at Pengebeſtræmmelſerne have ikke deres Plads i en Lov ſom denne. Men, vil man ſige, der er Boer, ſom efter denne Lov kunde ſaae en lille Lettelse. Det er imidlertid kun meget ſaa; det er kun, hvor der er en enkelt Umyndig, og ikke hvor ſamtlige eller dog flere Arvinger ere umyndige, og ſelv hvor der kun er en enkelt Umyndig, vil det være vanskeligt at ſaae Skifte i Genhold til §§ 74—77. Hvorledes jeg end alſaa ſer paa det, ſelv gaaende ud fra, at Lovforſlaget i og for ſig er et godt Arbejde, ſiger jeg alligevel: Her er Intet at tabe, thi efter de Forarbejder, der nu ere gjorte, kan Sagen ſnart føres til Ende i næſte Samling. Og hvorfor ſkulde vi ikke vente et tilfredsſtillende Reſultat, naar man dog i Sporteludvalget har kunnet enes ſaa vidt, ſom man har. Selve det Flertal i Sporteludvalget, der gaar videst, ſkille ſig kun ved 30,000 Rd. fra Mindretallet. Jeg ſkal tilføje, at der jo foreſtaar ſtore Omordninger i Retſpleien. Den høitærede Finantsminiſter har ſlaet paa, at han ikke kunde gaa ind paa ſaa ſtore Nedſættelſer, fordi Retſveſenet i det Hele taget ſkal omdannes, hvad der jo vil kræve ſtore Summer. Lad da den høitærede Finantsminiſter have Tid til at overveie Sagen, og han vil nok komme til det Reſultat, at det er for Meget at kræve 300,000 i Skifteafgifter og 300,000 i Urveafgifter. Vi maa ikke glemme, at Retſveſenet koſter os nu ikke mere end 600,000, medens Sportlerne indbringe os over 800,000. Naar